

Biborhajú

4. Milan könyve

finep
selection

B E N I N A

B E N I N A

Biborhajú

4.

Milan könyve

Ajánlás

Rásiné Tóth Eszternek

*Mert mindig ott vagy, amikor szükségem van egy jó szóra
(vagy számítógépszénire, barátira, előolvasóra)*

„Azokban a pillanatokban, amikor a magány mindent agyonnyomni látszik, az egyetlen módja az ellenállásnak, ha kitartóan szeretünk tovább.”

Paulo Coelho

Köszönetnyilvánítás

A KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS NÉLKÜLÖZHETETLEN, de soha nem lehet elég részletes.

Elsősorban köszönöm a türelmet és szeretetet a családomnak, mert ez a történet olyan hirtelen íródott, hogy bizony nappalokba nyúlóan is a gép előtt találtak. A támogatásokat pótolhatatlan számomra.

Tiszteletteljes köszönet illeti a *Bíborhajú*-sorozat felbecsülhetetlen szerkesztőjét, Burján Monikát, akinek tudásom legjavát köszönhetem.

A Könyvmolyképző Kiadó ismerős és ismeretlen dolgozóinak, akik mind hozzátettek egy-egy darabot, hogy ez a könyv eljusson oda, ahová tartozik: Katona Ildikó, Lele József, Füleki Eszter, Kiss László, Szabó Szilvi, Gerencsér Gábor, Zsibrita László.

Köszönöm Negrának, hogy jelzőbójaként szolgál az őrületem tengerében, így biztos pontként mindig visszatálálhatok hozzá, és általa a valósághoz. Tesóm, te a sötét oldal csillaga vagy, mindig látlak.

Köszönöm Spirit Blissnek (Hujder Adriennek) a sok-sok naiv, bátorító smiley-t az üzeneteiben, és köszönöm Szurovecz Kittinek, hogy alkalmazhatom rajta a tréfa-villantásomat mindennemű következmény nélkül.

Fable, neked is köszönöm a soha nem feledhető támogatásodat és azt a fajta türelmet, amit én soha nem fogok tudni alkalmazni.

Köszönöm Emesének, hogy éppen olyan eszement, mint én, emiatt sokadik éve a barátnőm. És Eszternek, aki felzárkózott az eszement klubba, nélkülözhetetlenné téve magát az életemben.

Köszönöm Magocsa-Horváth Évinek, hogy képekbe önti, amiket én csak szavakban tudok kifejezni.

Feledhetetlen köszönet a Casanovináknak, akik egyre csendesebben ugyan, de tudom, hogy ott vannak velem az éterben.

Köszönöm a *Bíborhajú*-sorozat rajongóinak, Olvasóinak, akiket ennek a könyvnek a végén „Látó”-ként emlegetek. Nélkületek nem jöhetett volna létre ez a sorozat, és ti vagytok, akik életben tartjátok „beninát”. Igyekszem méltó lenni a figyelmetekre!

Prológus

Trixie

NYOMASZTÓ CSEND TELEPEDETT A CELLÁMRA. Már alig hallottam a vihar távoli morajlását, ami eddig legalább lekötötte a figyelmemet. Dohos, áporodott levegőt lélegeztem be, a tömény penészsztól hányinger kerülgetett. Éjfél körül járhatott az idő. Persze száz százalékgig nem lehettem biztos benne, hiszen vaksötétbe zártak, azonban a cellám ablaktalan, fénytelen feketeségén is átütött az éjszaka semmi mással nem összehasonlítható illata. Az esős föld, a leereszkedő köd lepte mező és az égi háború utáni frissesség. Keserűen sóhajtottam. Mennyire hiányzott a napfény...

Egybeolvadtak a napok. Nem azért, mert képtelen voltam különbséget tenni a napszakok között, hanem a semmittevés miatt. Mindegy, hogy éjjel vagy nappal, délelőtt vagy délután, kedd vagy vasárnap – soha semmit sem tehettem, már két hete. A cellám talán *Magiamors* maradéka lehet, mert a mágiaimat sehogyan sem tudtam aktivizálni az itt-tartózkodásom óta.

Nem tudtam, kik, miért hoztak ide, abban sem voltam biztos, hogy az akaratom ellenére raboltak el. A történetek homályos

derengésként lebegtek az elmém felszínén, de mielőtt beazonosíthattam volna az eseményeket, az emlékek elsüllyedtek a sötétségbe. Az agyam mindent elnyelő, fekete tóként működött. Sejtésem szerint akaratmódosító bűbájjal blokkolták a tiltakozásomat, vagy hálót vontak az elmém köré, mely így nem engedett védekezni. Valamiért mégis biztos voltam benne, hogy védekeztem...

A legutolsó esemény, amit tisztán fel tudtam idézni, a bál estéje. A teremben mindenhol narancs, sütemény és mágia illata érződött. Az összegyűlt *Kevertvérű* boszorkák izgatottsága szinte tapintható volt, hiszen ezen a jeles eseményen fajtájuk utolsó három *Tisztavérű* Bíborhajújának a megjelenésére számítottak.

Engem azonban csak egyvalaki érdekelt. Mindig csak Ő, a védecem: Milan.

Mielőtt először találkoztam vele, csupán adatként szerepelt előttem egy papírlapon.

Név: Milan

Kor: meghatározatlan (nagyjából 18 és 100 év közé tehető)

Elkötelezettség: Claire és Regina (Utolsó-testvérek)

Mágiaszint: korlátlan hatalommal bíró

Tisztség/Származás: Tisztavérű – Moldomus Bírāja
(Moldomusi Iudex)

Könyörületesség: kétséges

Különleges/Kiemelt képesség: alacsony hőmérséklet és annak következményei fölötti uralom

Testőreként a fizikai és mentális jólétének biztosítása volt a feladatom. Visszatekintve: csúfos kudarcot vallottam. Mióta először találkoztunk, Milan nemhogy boldognak nem látszott, de kifejezetten

úgy tűnt, mintha az összes világra és azok minden élőlényére haragudna. Kezdetről fogva értetlenül álltam a viselkedése előtt. Én tisztességes Testőr voltam! Mindig elvégeztem a rám bízott feladatot, maradéktalanul teljesítettem a kötelességemet, és soha nem találkoztam még ennyire negatív visszajelzéssel.

Bármit tettem, a Védencem számára semmi sem volt elég jó. A vége felé már biztos voltam benne, hogy ha pusztá kedvtelésből kék virágot festek, Milan kigúnyol miatta, és csak azért is feketére mázolná a munkámat.

Készülj, Testőr!

A hangra, mely visszhangot vert a kétszer két méteres kis cellámban, egész testemben megmerevedtem. Kétnaponta csendült fel, és bár mindig felkészültem egy esetleges támadásra, a hang tulajdonosa sohasem bántott. Szófukar természete éppen passzolt a hangulatomhoz, így különösebb problémánk nem adódott egymással – leszámítva a tudatot, miszerint ez az alak rabolt el, és azt, hogy hideg futkosott a hátamon, amikor felbukkant.

A hangja torzult volt, bizonyára valamilyen bűbájt alkalmazott, hogy ne ismerjem fel. Nem akartam ezen túl sokat töprengeni, attól tartottam, még a végén rádöbbenek, talán nem is az elrablásomat érzem annyira ijesztőnek, hanem azt, hogy valaki olyan tette, akit ismerek.

– Mit akarsz? – kérdeztem unottan, és közönyösséget mímelve leültem a fal tövébe. A hátamat a nyirkos, penészszagú köveknek vetettem, és a karomat felhúzott térdemre támasztottam. Akár az unalom és lazaság megtestesülése is lehettem volna, ha közben a szívem nem a torkomban veri a pániktamtamot.

Idegfeszítően hosszú ideig nem válaszolt. Ez szokásává vált a nagyjából két hét alatt. Ezek a hosszú hallgatásai arra utaltak, hogy

bár én az orromig sem látok, a fogvatartóm tökéletesen lát engem. Ilyenkor talán próbált belém látni, hogy mit takarhat nemtörődöm viselkedésem. Makacsul összeszorítottam a számat. Ha rajtam múlik, soha nem tudja meg, mennyire elegendem van a jelenlegi helyzetemből.

– Készítsd fel a szemed! – parancsolta, és torzított hangjából olyan mértékű arrogancia áradt, ami Milanra emlékeztetett. Talán egy magas rangú boszorka szórakozik velem?

Tudtommal híján voltam az ellenségeknek. Sem alacsony beosztású, sem magas rangú nem akasztotta össze a bajsztát velem, és amennyire emlékeztem, én sem balhéztam össze senkivel. Az egyetlen lény a világokban, akivel szórakozásnak éreztem a veszekedést, Milan volt. Senki sem tudott olyan hevesen reagálni rám, mint ő – én pedig szerfelett élveztem, amikor kiborult.

– Miért? – vakkantottam idegesen.

– Mert már hosszú ideje élsz sötétségben, ezért ártalmas lehet a szemed világára, ha hirtelen elárasztja a fény – hangzott a leereszkedő válasz. Úgy adta elő, mintha én, ostoba, nem lennék tisztában az ő borzasztóan egyértelmű terveivel.

A cellámnak nem volt ablaka, ebben teljesen biztos voltam. Már az első napon tapogatózva végigcsúsztam a falak mentén, de semmit nem találtam. Sem ablak, sem ajtó nem volt rajta.

Nem tudtam megállni, hogy ne ellenkezzek egy kicsit.

– Hát, kösz, hogy szóltál, haver! A szemem és én is jól elvagyunk így. Egyébként, minek az a nagy fényesség, ha már idáig hagyta itt rohadni a sötétben?

Fel akartam bosszantani a fickót, nem pedig megnevettetni, mégis ez utóbbit értem el. A hang halk mormolás volt, mégis határozottan nevetésnek hallottam.

– Végre elindult. – A szívem hevesen megdobbant. – Biztosabb helyre kell, hogy vigyelek, mert eljön érted! Kezdttem feladni a reményt, de mégis jelentesz neki valamit.

– Honnan tudod? – rebegtem suttogva, elhaló hangon.

Újabb röhögés, mire viszketni kezdtek az ujjaim.

– Mit? Azt, hogy eljön érted, vagy azt, hogy jelentesz neki valamit? – Nem feleltem. Nem voltam olyan ostoba, hogy vesztes pozícióból reagáljak egy kihívásra. Csalódott sóhajtást hallottam, majd újra a parancsot. – Készítsd fel a szemed!

Szinte megjátszanom sem kellett, a hír közönnyel töltött el. Tudtam! Tisztában voltam vele, hogy eljön értem. Megment a rabságból. De nem áltattam magam tündérmesékbe illő boldog véggel. Eljön, mert bosszantja, hogy nincs mellette, akit folyton bosszanthat. Eljön, mert hozzá tartozom. Értem jön, de nem azért, mert engem akar.

Vakító fény árasztotta el a cellámat.

Boldog voltam, szomorú és frusztrált.

1. Sötét eltűnések

Kendare

ELÉGEDETTESEN SZEMLÉLTEM a szobámat. A szeptemberi napsütés éles fényében még megcsillant a száradó parketta. Tudtam, hogy nem kellene ennyire rendmániásnak lennem, de nem tehettem róla. Egyszerűen imádtam, ha körülöttem minden tiszta, és a tárgyaimnak megvan a maga helye. Anya mindig azt mondja, hogy az ő tökéletes ellentéte vagyok. Persze ez nem teljesen igaz. Anya ugyan szétszórt, gyakran elfelejt dolgokat, ennek ellenére reméltem, hogy legalább egy picit hasonlítok rá. Nem ismertem nála nagyszerűbb embert.

Elmosolyodtam, ahogy eszembe jutott, mennyire el volt keseredve, amiért az ő pici lánya egyetemre megy, kollégiumba költözik. Állítom, hogy anya szemében még mindig ott feszül köztünk a köldökzinór. Pedig fölösleges az aggodalma. A kolesz csak kétórányira van otthonról, és a lakótársam sem egy sorozatgyilkos, hanem a legjobb barátnőm, Faith. Már a gimibe is együtt jártunk, aztán végig mellettem maradt a bajban is.

Az ablakhoz léptem, és elgondolkodva figyeltem az iskolatársaimat. Velem egykorúak voltak, vagy alig egy-két évvel idősebbek

nálam, mégis aggastyánnak éreztem magam mellettük. A baleset mindent megváltoztatott. Anya védelmező ösztönei is azóta kapcsolak maximális fokozatra.

Két részre szakadt az életünk: a baleset előttre és utánra. Mindössze három évvel ezelőtt történt, de szinte semmire nem emlékszem belőle. Anyával és Faithszel moziból mentünk haza. Az még rémlik, hogy röhögtünk magunkon, amiért olyan vénen beültünk egy animációra – azóta is nagy kedvencem az *Így neveld a sárkányodat!* –, de utána minden zavaros. Előreszaladtam, hogy képet csináljak róluk, a legjobb barátnőről és a legdrágább anyukámról.

Aztán bamm!

Minden eltűnik, vakfolt. Emlékszem néhány furán öltözött, különös idegenre, anya sikolyára, meg ahogy ott zokog fölöttem. Volt köztük egy fickó, aki azóta többször is megjelent álmaimban. Nem akart ártani nekem, valami megmagyarázhatatlan oknál fogva hittem ebben. Nem meséltem róla senkinek, mert annyira abszurd megjelenéssel élt az emlékeimben – vagy álmaimban –, hogy a létezésében sem voltam biztos. Különös ruhát viselt, a haja egészen a derekáig lenyúlt, és lángolt... Mintha bíbortűz borította volna a tincseit. Lehetetlenség!

Kómába estem. Két évig nem ébredtem fel. Akkor újra álmodtam. Egy lányról, akinek a haja vörösén hullámozott bájos arca körül. Nem ismertem őt, nem tudtam, létezik-e egyáltalán, s ha igen, milyen jelentőséggel bír majd az életemben, fogalmam sem volt, hogy ez látomás, vagy az elborult agyam gyárt fantázialényeket, mindenesetre az álmot követően felébredtem. Csak úgy, egyik pillanatról a másikra.

Kinyitottam az ablakot, és felmáztam a széles párkányra.

Fél évig tartott a rehabilitáció – az orvosok isteni csodának nevezték a gyógyulásom folyamatát, másoknak hosszú évekbe is beletelt

volna. Az agyi kapacitásommal sosem voltak problémáim, mindig hamar tanultam, így a kimaradt időszakot fél év alatt behoztam.

Valami makacs elhatározás vert gyökeret bennem, ami folyamatosan arra ösztönzött, hogy térjek vissza az életbe. Nem akartam azon keseregni hátralévő éveim során, hogy milyen szerencsétlen vagyok, mert elgázoltak, és kómába estem. Visszatérni a régi kerékvágásba, és élvezni a tizenkilencedik életévemet.

Végignéztam kis lakrészemen, ahol csak egyetlen ágy, egy széles, modern stílusú szekrény és egy hasonló íróasztal fért el. A falak barátságos halványlila színnel vettek körbe, ami mindig megnyugtató. A szomszédos lakrész nyomasztó sötétvörös volt, Faith fura ízlését tükrözte. A visszafogottságom és a barátnőm vibrálása a közös fürdőszobában találkozott, és ott bizony gyakran káoszba torkollt.

Épp elhatároztam, hogy mára felhagyok a borús gondolatokkal, és beszélgetek az egyetemi könyvtárba, amikor ajtócsapódás zavarta meg a csendet. Mintha követ hajítanánk a nyugodt tóba – Faith ilyen hatással volt rám.

Leugrottam az ablakpárkányról, és átsétáltam az apró konyhába. Igaz, hogy a lakás kicsi volt, két szoba, egy fürdőszoba és egy konyha – előszoba híján a bejárati ajtó a konyhába nyílt –, mégis imádtam minden egyes négyzetméterét. Faith a hűtő előtt állt, és úgy nézett bele, akár egy prédáját leső ragadozó. Néhány centivel alacsonyabb volt nálam, és valahogy mindig sikerült elérnie, hogy ragyogjon. Hosszú, mézszőke haját most lófarokba fogta, frufruját oldalasan fésülte a homlokába, ami még vonzóbb megjelenést kölcsönzött napbarnított arcának.

Nem áltattam magam. Tisztában voltam az adottságaimmal, így pontosan tudtam, hogy Faith nyomába sem érhetek. Ő afféle

luxuskategória. Csak azok a pasik merték megszólítani, akik megengedhették maguknak, hogy koktélt fizessenek sör helyett, és étterembe vigyék pub helyett. Én a derékig érő, fekete hajammal és a kiábrándítóan unalmas, szürke szememmel sajnos nem tartozom ebbe a kategóriába. Én afféle „menjünk moziba” típus vagyok.

Faith kivett egy doboz 100%-os narancslevet a hűtőből, és felém fordult.

– Szia, te majdnem tizenkilenc éves!

A hűtőajtót nyitva felejtve leemelt egy üveg poharat a polcról, és töltött a narancsléből. Elmosolyodva nemet intettem, amikor felém nyújtotta, és szó nélkül becsuktam a hűtő ajtaját.

– Korábban visszaértél.

– Ah, ne is mondd! Judd egy idióta, ha motorokról van szó. Ha pedig elvárásolt a jármű, akkor bekattan. A tizenötödik körig hűség és bájos barátnő voltam, de akkor megjelent az a fazon, tudod, akinek fel van turbózva a régi Harley-ja.

– Lucas.

– Aham, ő az. Állandóan versenyeznek, hajtják egymást. Engem nem zavar, mert Victoria jó fej, szeretek vele beszélgetni, míg ezek az örültek a ringben köröznek, de ma nem jött el, és így marha unalmas volt.

Jah, el tudtam képzelni. Sosem voltam igazán oda a versenyekért, ezért soha nem kísértem el őket a ringhez. Judd Faith „hivatalosan is járunk” barátja volt már a gimi óta. A kómás esetem alatt történt, hogy a világ megőrült, boszorkányok és démonok lepték el a várost, kiderült, hogy eddig is köztünk éltek, csak titkolták, mint valami félresikerült sci-fiben.

A Pajzs lett a központja minden fura teremtménynek, és mint kiderült Judd igen aktív Kevertvérű volt. Faith először mérges volt a

fiúra, amiért eltitkolt előtte egy ilyen horderejű dolgot, de a kapcsolatuk végül is túlélte, Judd bejárt a Pajzsba a tanácsadásokra, és ott ismerte meg Lucast, aki valami testőri posztot töltött be a mágikus világban. Még nem találkoztam a fickóval, valahogy sikerült mindig elkerülnünk egymást.

– Mi a terved mára? – kérdezte Faith, közben megint a hűtőben kotorászott.

– Könyvtár. Kiveszek néhány társadalomtudományról szóló száftos könyvet.

– Stréber!

– És te?

Megvonta a vállát, és diadalittas mosollyal egy lefedett kis tálcat vett ki a hűtőből. Nem tetszett, ahogy rám nézett. Azt jelezte, hogy készül valamire, amit én nem biztos, hogy örömmel fogadok.

– Szülinapot szervezek – somolygott, és felemelte a tálca fedelét.

Egy aprócska torta lapult alatta. Fehér díszítéssel az oldalán, óriási szem eperrel a közepén. Megindultan pislogtam, majd roszálló pillantás kíséretében megöleltem.

– Köszönöm. De nem kellett volna!

– Mit? Ezt? Ez semmi!

Gyanakodni kezdtem.

– Ugye nem viszed túlzásba?

Akkor egy kicsit önmaga lett. Levetette a fényes álcát, amit a külvilág felé mutatott, és egyszerűen nézett rám. Szerettem ezeket a pillanatait.

– A kedvenc kajáldádba megyünk, és a kedvenc barátaid lesznek ott.

– Kik?

Sötét indigókék szeme bosszúsan villant.

– Hát, persze, majd mindent elárulok, mi? A születési ajándékodra nem vagy kíváncsi?

– Oké, oké – nevettem fel jókedvűen, majd a torta felé fordultam, és fölötte cinkos pillantást vettem Faithre. – Felfaljuk?

– Ah, már azt hittem, sosem kérdezed meg!

A fiókból előszedtem két villát, és az egyiket felé nyújtottam. A torta édes volt ugyan, de nem ízletes. Más esetben otthagytam volna, de nem akartam Faith érzéseibe gázolni, ezért legyűrtem néhány falatot. Anya tortái jutottak eszembe. Mindig csinált egyet a születésnapomra. Kezdetben nem ment neki túl jól, a nagyszerű ízeket nem mindig sikerült tükröznie a külsejének.

– Akkor este?

– Este – biztosítottam immár vagy századszor. Hetek óta nyugtatott emiatt, úgyhogy belementem újra és újra, figyelmen kívül hagyva azt a rossz előérzetet, ami az eseménnyel kapcsolatban kísértett. – Judd is jön?

Telefoncsörgés szakította félbe a beszélgetésünket. Faith a mutatóujját rázta felém, miközben a telefonhoz lépett.

– Szép próbálkozás! – Nyelvet öltöttem rá, ő pedig nevetve vette fel a kagylót. – Nevaeh! Mi újság? Igen, itt van a majdnem tizenkilenc éves sarjad... Nem, nem beszélhetsz vele... Mert mindig elárulod neki a legjobb meglepetéseket... Tudom, éppen ezért nem mondtam el az ideit... Nem... Átadom neki. Szeretünk, szia!

És letette. Kérdőn néztem rá, jelentőségteljes pillantással. Faith bájos mosollyal az arcán visszatért a tortájához.

– Anyukád puszil, ölel és szeret. Üzeni, hogy vigyázz magadra, a paprikaspray legyen mindig nálad, és nézz körül, mielőtt lelépsz a járdáról.

– Nem is beszélgetek ilyen sokat.

Megvonta a vállát.

– Telepátia.

Mosolyogva csóváltam a fejem. Felálltam, a villámat a mosogatóba tettem, és kifelé menet hátulról még egyszer átöleltem.

– Köszönöm – motyogtam, és a tökéletesen megalkotott pónifrizurájának tetejére nyomtam egy puszit.

Megpaskolta a karomat, és evett tovább. Bementem a szobámba a táskámért, közben hallottam, hogy Faith bekapcsolja a tévét. Híradómániás volt. Mire becsuktam az ablakomat, elmosódva hallottam a bemondónő érzelemmentes, tárgyilagos közvetítését, azt viszont nem értettem, hogy éppen miről.

A táskám pántját átvetettem a vállamon, és mielőtt kiléptem az ajtón, még egyszer visszanéztem, és elégedetten konstatáltam a rendet.

– Kendare, gyere, ezt látnod kell!

Frusztráltan sóhajtottam. Semmi kedvem nem volt egy tragédiát végignézni abban a dobozban. A híradások és köztem alapvető különbség volt az empátia – bennem halmozódott, míg belőlük teljesen hiányzott.

– Faith, nem hiszem, hogy... – kezdtem a szabadkozást a hirtelen sürgetővé váló könyvtári látogatásomra hivatkozva, de ahogy beléptem a konyhába, a tekintetem akaratlanul is a mozgó képernyőre vándorolt, aztán már nem is szabadult onnan.

Az egyetem udvarát mutatták, az egyik legelhagyatottabb részt. A rendőrségi helyszínelők már kifeszítették a kordont, sárga szalagokkal jelezték, mekkora körzetben történhetett szerintük a szörnyűség. Vagyis a feltételezett szörnyűség.

– Még egy? – leheltem elborzadva.

– Igen, de még nem tudják, hogy ki az. De most végre segítséget kérnek, figyeld!

Faith felhangosította a tévét, és úgy bámultunk a képernyőre, mintha odaragasztottak volna minket. Festett, sötétvörös hajú, tökéletesen ridegre sminkelt riporternő, Emily Harper mutatta be a tett helyszínét. Sosem bírtam a vörösek.

– *„Az eltűnések néhány hónapja kezdődtek. Szemtanúk egyetlen esetben sincsenek, és kizárólag erről az egyetemről tűnnek el diákok. Az egyetlen nyom, amit a tettes maga után hagy, egy idáig azonosíthatatlan, fekete anyag, amit a helyiek már el is neveztek Halálpocsolyának. Oh, éppen itt jön az ügyel foglalkozó hadnagy, Mr. Clark Jonas.”*

A nő, mikrofonját magasan maga elé tartva, meglódult a szerencsétlen, köpcös hadnagy felé, aki legszívesebben egy gyilkos pillanattal kivégezte volna a tolakodó riportert. Őt azonban ez láthatóan nem zavarta, mert még azután is elszántan követte, hogy a rendőr reakálás nélkül faképnél hagyta.

– Ez szörnyű! – mondtam, mire végre Faith is megszólalt.

Nem csak megszólalt, de egyenesen ömlött belőle a szó.

– Valóban az. A vörösnek ez az árnyalata már kiment a divatból. Nem értem, miért nem rúgják már ki ezt a nőt. Régebben voltak jó megmozdulásai, érdekes riportjai, de már hónapok óta nem mutatott fel semmit.

Faith újságírást tanul, néha előtör belőle a szakmai oldala.

– Az eltűnésről beszéltem.

– Igen, az is fura. Vajon ki lehet a mostani áldozat?

Tűnődve ütögette az állát a mutatóujjával. Saját bevallása szerint ezt a mozdulatát tőlem leste el, mert szerinte annyira szexi, és ki akarta próbálni, milyen hatással van Juddra. Faith tudja, hogy nem

szeretek túl sok pikáns információt hallani, ezért később csak annyit árult el, hogy volt hatása. A mozdulatot megszerette, és öntudatlanul továbbvitte az állára, merthogy én a számon szoktam dobogtatni, ha erősen gondolkodom. Nekem nem tűnt fel.

– Miből gondolod, hogy biztosan van áldozat? – kérdeztem vissza, mire úgy nézett rám, mintha az egyemegegyet tudakolnám nála.

– Hahó, kislány! Már nem vagy kómában. Öt hónappal ez előtt megnyílt az átjáró, a bekattant démonok kiszabadultak Moldomusból, igaz? Az egész francos világ erről beszélt, hm? Aztán jöttek a Bíborok, Claire *Szent White* és *Nincs-vezetéknevem* Milan, hogy a jó öreg Lucasról ne is beszéljek. És tadam, megalakult a Pajzs, jöttek a Hasták, akiket szinte sosem látunk, pedig valljuk be, elég jó pasik.

– Elárullak Juddnak – szúrtam közbe, de már nagyon elemében volt, és csak legyintett.

– Mostanra nagyjából rendet raktak, de hát nem tudták még az összes pancsert elkapni. Szerintem tuti, hogy az egyik szökevény démon a tettes.

– Köszönöm az okfejtést, Mordon professzor!

– Gúnyolódhatsz, fiacskám, csak aztán ott legyek a stáblistán, amikor film készül belőle.

Már épp reagálni akartam, amikor észrevettem, hogy a tévében a szerencsétlen hadnagy éppen nyilatkozik, Miss Harper elégedetten nyomja az orra alá a mikrofont.

– Add vissza rá a hangot! – sürgettem Faitht.

– „*Mr. Jonas, kifejtene nekünk, laikusoknak, hogy mit jelent pontosan a szakszerű segítség?*

– *Természetesen, Miss Harper!* – felelte fogcsikorgatva a hadnagy.

– *Mivel bizonyítást nyert, hogy az anyag nem szerves, inkább mágikus*

eredetű, így a Pajzs által létrehozott Hasták, köznapi nyelven Őrzők szakvéleményét kérjük ki az ügyben.

– Mikorra várható a megjelenésük? Igaz, hogy ők nem emberek? Miben mutatkozik meg egy Hasta ereje?”

A kérdések csak úgy záporoztak, időközben már egy egész sereg újságíró és tévés gyűlt oda, a hadnagy azonban nem volt hajlandó többet mondani. Intett az egyik egyenruhás járőrnek, aki néhány kollégájával a kordonon kívülre terelte a felháborodott riportertömeget.

– Idejönnek – leheltem elhalóan. A szívem kétszer olyan sebesen kezdett verni, és hirtelen a szoba levegője kevésnek bizonyult a számomra.

Faithnek nem voltak hasonló problémái a hír hallatán.

– Idejönnek! – sikoltotta lelkesen, és izgalmaiban talpra ugrott. – Idejönnek, idejönnek! Tudod, mit jelent ez?

– Bajt?

Figyelemre sem méltatott.

– Interjút! Az egyiket biztosan rá tudom venni, hogy nyilatkozzon a nagyvilágnak általam. És ez, kedves üreglakóm, tudod, mit jelent?

– Még több bajt?

A tippelésem nem nyerték el a tetszését, de a hír teljes egészében átjárta, felvillanyozta és megtisztította a negatív kisugárzásomtól.

– A sárga utat jelenti...

– Az elmeegógyintézetbe? – A közbekotyogásom jutalma egy gyilkos pillantás, melyre bájos mosollyal reagáltam. – Dorothy?

– A csúcsra. Tudod, Kendare, ha ennyire pesszimista maradsz, egy nap azon kapod magad, hogy az unalom pókhálója körbeszötte a testedet. Akkor aztán már hiába akarsz szabadulni.

Elgondolkozva néztem el mellette a tévére. Arra az estére gondoltam, amikor elgázoltak. Valószínűleg engem is hasonló körülmények között mutattak be, talán éppen ez a rémes, vörös hajú nő.

– Tudod, én szeretem a kiszámítható dolgokat.

Elkomolyodott a kijelentésemre. Megfogta a kezem, és finoman megszorította.

– Tudom, drága. Na, menj a könyvtárba! A balhé úgyis az egyetem másik sarkában történt.

Bólintottam, és kissé kábán kiléptem a folyosóra. Alig két lépéssel később hallottam az újabb telefoncsörgést. Faith hangja a lépcsőfordulónál ért utol.

– Kendare!

– Igen?

– Azért hívj fel, ha odaértél!

Elmosolyodtam.

– Rendben. Anyának mondd meg, hogy ne aggódjon!

– Az erő legyen veled, padavanom! – Kacsintott, majd eltűnt az ajtóban.

Biztosra vettem, hogy anya a vonalban éppen Faithszel veszekszik.

Kiléptem a megnyugtatóan napsütötte délutánba, és öreglányosan komótos tempóban elindultam az egyetem hátsó kertje felé.

Barátnőm véresen komolyan vette a szülinapomat. A baleset óta ugyanis ez lesz az első. Azt, hogy anya védelmezni akar, teljesen érthetőnek tartottam. Mivel kicsit túlfejlett volt benne ez a véna, igyekeztem nem ráhozni a frászt mindennel. Ha buliba mentünk, felhívtam oda- és visszafelé menet is, minden alkalommal reagáltam a hívásaira, és nem ittam alkoholt. Egyébként is azt az elvet vallottam, miszerint piálás nélkül is remekül lehet szórakozni. Ma

azonban még nem is hallottam felőle. Faith elmondása alapján anya olyasmit tud, amivel elronthat egy meglepetést, ezért megtiltotta a telefonkontaktust is. A bosszantóan vicces kategóriába soroltam ezt az állapotunkat.

Halk mordulás törte meg a madárfütytyős csendet, mire borzongás szaladt végig a karomon. Megtorpantam, és körülnéztem. Meglepetten állapítottam meg, hogy a környéken egy teremtet lélek sincs. Rossz érzés kerített a hatalmába, mire ösztönösen a telefonomért nyúltam. Remegő kézzel nyomtam meg Faith hívógombját az érintőképernyőn, ami rendszerint gyorsan reagált, de most valahogy lassabbnak tűnt minden.

Faith az első csöngés után fel is vette, mintha már várta volna.

– Na, csajszikám, ez még tőled is rekordgyorsaság volt!

Mordulás hallatszott a hátam mögül, mire megperdültem. A nap-sütötte utcácska hirtelen csalókanak látszott.

– Kendare?

Faith hangja olyan aggodalommal telt meg, hogy én is rögtön magamban éreztem.

– Még... Még nem értem oda. Olyan hülyén fog hangzani, Faith, de...

– Mi történt? – kérdezte gyorsan, pergősen, keményen. Ritkán mutatta ezt az oldalát, talán soha...

– Mintha követne valaki.

– Láttál valakit?

– Nem, de...

– Éreztél valamit? Vagy valakit?

A kérdései annyira furcsán hangzottak. Apró kacaj szakadt ki belőlem.

– Mégis hogy tudnék érezni valakit, akit nem látok?

Koppanásokat hallottam, idegesen markoltam rá a telefonra. Faith várt, hogy megszólaljak, közben kapkodás zaját véltem hallani a háttérben. Biztos voltam benne, hogy a barátnőm már úton van felém.

A koppanások irányába néztem, és váratlanul megláttam őt.

– Uramisten...

Magas volt, hatalmas darab fickó, olyan izmokat láttam a testére simuló, fekete póló alatt dudorodni, amelyekről eddig fogalmam sem volt. Hosszú bőrkabát lebegett körülötte, a koppanásokat pedig az acélbetétes bakancsa adta ki, ahogy lassan közeledett felém.

Sikoly szorongatta a torkomat, de képtelen voltam hangot kiadni. A pillantásom feljebb kúszott, és elakadt a lélegzetem. A fickó kreol bőre ragyogott a napsütésben, a szeme türkizszínű lángban izzott. Hátborzongatóan gyönyörű volt, mégis frászt kaptam tőle.

– Itt van – motyogtam alig hallhatóan a telefonba, és hallottam, hogy Faith lélegzete elakad.

Leeresztettem a telefont a fülemről, és megbabonázva meredtem a fickóra. Nem tudtam, ki ő, azt viszont tudtam, hogy rohannom kellene előle. Különös módon egyidejűleg azzal is pontosan tisztában voltam, hogy hiába futnék bárhová.

– Tarts ki, Kendare! Úton vagyok feléd – hallottam távolról Faith hangját, de nem láttam értelmét válaszolni. Mit mondhatnék, amittől jobb lesz neki, vagy nekem? Mit tehet ez ellen a fickó ellen, ha valami csoda folytán időben ideér?

A józan eszem végre utat talált elködösült gondolataim között. Hátráltam egy lépést, és megnyugodtam. Nem történt semmi. A fickó csak állt, és bámult a napszemüvege mögött. Áltathattam volna magam, hogy bizonyára nem engem figyel, de éreztem őt. Mintha a lelkemig hatolt volna a pillantása.

Kiabálás vonta el a figyelmem. Faith rohant felém hangoskodva, kiabálva, minél több ember figyelmét magunkra vonva. Iszonyú gyorsan futhatott, ha ilyen hamar utolért, villant át a gondolataimon. Egy szempillantás múlva szinte belecsapódott a karomba. Néhány lépéssel magával sodort, de megtartott mindkettőnket.

– Megvagy, drága! – nevetett megkönnyebbülten. – Hol van? Hol az a mocsok?

Nem tudtam hangot kiadni. Túlpörgettem magamban a félelmet, ezért csak arrafelé néztem, ahol a fickó állt. A kis utcában senki nem volt. Faith csöndesen káromkodott, majd átkarolt, és visszafelé terelt a lakrészünk felé.

– Mára a könyvtár felfüggesztve, Miss Kalandvagyó! Kapsz csokoládéfagylaltot, csokoládéöntettel. Jól vagy?

Bólintottam.

– Minden oké.

De remegtem. És aznap éjjel egy kreol bőrű férfival álmodtam, akinek három szeme volt.

2. Meglepő útmutatás

Milan

– DÜHÖNGENED KELLENE! – csattant fel frusztráltan Claire, és olyan várakozó pillantással mért végig, mintha a közlő dührohamom első jeleit kutatná.

Fáradtan sóhajtottam. Mióta is csinálja már ezt velem? Öt hónapja? Hat? Már nem számoltam. Szeretem őt, hiszen a nővérem – persze csak fogadott, de ez nem vont le semmit az értékéből –, ennek ellenére egyre gyakrabban szerettem volna távol tartani magamat tőle.

Esélytelen. Mindig megtalált... Egy Utolsó Bíborhajú Boszorka elől lehetetlen volt elbújni. Claire-rel ketten maradtunk a fajtánkból. A többieket a zsoldosok irtották ki, akiket bárki felbérelhetett az évezredek során. Viszont mi sem vagyunk istenek. Hibázhatunk, és ennek következményeivel együtt kell élnünk. Van, aki könnyebben elboldogul ezzel az érzéssel, van, aki kevésbé.

A Pajzs tetőrészen álltunk. Pontosabban Claire rosszul leplezett ingerültséggel topogott túsarkújában a műgyepen. Érdektelenséget mímelve ültem az egyik hatalmas, fehér fonott székben, és türelmetlenül vártam, mikor jut el arra a pontra, amikor végre leléphetek

innen. A Pajzs az emberek világában elfogadott, és egyre népszerűbb iskolaotthon volt, melyben olyan lények éltek, akik valamilyen módon útmutatásra, okításra szorultak a mágia rendszerében. Legtöbbszörükről kiderült, hogy a különleges képesség, melyet birtokoltak, egy Bíborhajú felmenőjüknek volt köszönhető. Több Kevertvérű került elő az elmúlt néhány hónapban, mint amennyinek a létezését valaha is sejtettem.

Felnéztem Claire-re, aki idegességében az ajkát harapdálta.

– Ha felsebzed a szádat, Kellan fasírtot csinál belőlem, mielőtt lemegy a nap.

Leereszkedő pillantással jelezte, hogy cseppet sem talál viccesnek. Na, igen. Egyrészt tisztában volt vele, hogy a vőlegénye akkor sem bántana engem, ha egy szál ruha nélkül összezárnám néhány kiéhezett háremhölgygel... vagy oroszlánna? Mindegy is. Másrészt az átok miatt, ami rajtam ült, nem is lett volna szükség kivégzésre. Az átok bárki helyett elvégzi a munkát, a kisujját sem kell mozdítania.

– Egy kicsit kiabálhatnál legalább.

A lelkiismeret igen nagy horderejű dolog az embereknél nevelkedett Bíborok esetében. Claire egészen normális volt, amíg Moldomusban meg nem tudta, hogy véletlenül megátkozott engem. Persze oka is volt rá, ugyanis sellőátkot szórtam Kellanre. Ami tényleg megbocsáthatatlan volt a részemről.

„Barátként azonban hűtlen voltál hozzám. Az árulásod egy nap visszaüt rád. Az látja kárát, aki olyan fontos a számodra, mint nekem Kellan.”

Az ilyen átkokkal az a baj, hogy utólag nem tudod, vajon akkor is bekövetkezett volna egy szerencsétlenség, ha nem hangzik el ez a mágiával átítatott mondat, vagy minden eseménynek ez volt az

elindítója. Nem haragudtam rá miatta, kezdetben nem is izgatott a dolog, hiszen nem létezett az életemben olyan személy, aki olyan jelentőséggel bírna számomra, mint ennek a lánynak az a féldémon. Könyörgöm, hiszen ők még a halált is legyőzték egymásért...

Aztán egyre több különös dolog történt velem. Az otthonom porrá vált, éppúgy, ahogy Claire élete is, a múltjából nem sok maradt a legutóbbi kalandjainkat követően. Aztán Trixie eltűnt. A Testőröm, akit hajdan a Bölcs jelölt ki mellém, hogy megóvja az életemet. A tűzről pattant kis Kevertvérű annyi bosszúságot, olyan sokfajta érzelmet váltott már ki belőlem, amivel egyszerűen nem tudtam mit kezdeni. Meglepett, amikor mindenki az átokkal indokolta az eltűnését – a kis Testőr olyan sokat jelentett volna a számomra?

Az utolsó furcsaság, amit felfedeztem, az egyre rövidülő hajam. Sosem voltam hiú, és köztudott, hogy mi, Bíborhajúak nem járunk fodrászhoz, mivel a hajunkban van a mágikus erőnk. Az én jégyszőke hajszálaim viszont óráról órára rövidültek. Claire is észrevette, amikor ma idehívott a Pajzsba, mégsem tett rá megjegyzést.

Több mint furcsa a viselkedése. Régóta éreztem benne valami változást, és a büntudat is jobban nyomasztotta a kelleténél. Kicsit Hannah-ra emlékeztetett. Elpusztult világunk, Moldomus egyetlen mindentudója volt ő, a Bölcs, aki látott mindent: múltat, a jelen káoszát és a jövőndőt. Ezt mindig szerettem volna kipróbálni. Milyen lehet nemcsak a jövőt látni, de azt is, hogy mi vezetett egy bizonyos esemény bekövetkeztéhez, vagy hogy milyen lehetséges periódusok zajlottak még a végleges mellett.

Ironikus volt, hogy éppen Claire-ben látok vele hasonlatosságot. Hannah meghalt azon az éjjelen, amikor Moldomus elpusztult – Claire ölte meg. Kényszeres gyilkosságnak is nevezhetnénk az ilyet, vagy önbeteljesítő jövőndölésnek, mivel Hannah elmondta, mi fog

történni. Az volt röpké nyolc évében az egyetlen alkalom, amikor elmondta, kinek mit kell csinálnia.

– Figyelsz te rám egyáltalán?

Claire éles hangja visszaterelt a jelenbe. Kisterpeszben állt előttem, és csípőre tett kezével, kibomlott, fekete hajával úgy festett, mint valami görög istennő, aki arra készül, hogy villámot pörköljön valakinek a seggébe.

Ártatlanul néztem fel rá.

– Persze. Azt akarod, hogy kiabáljak veled. – Nehezen tudtam megőrizni a komolyságomat, amikor Claire ilyen lehetetlenül önmarcangoló állapotban volt. Felálltam a fehér fonott székből, és odaléptem hozzá. – Hány éve is ismerjük egymást, nővérkém?

Bájosan elhúzta a száját.

– Pontosan tudod te azt. Ahogy azt is, hogy igazából te vagy az idősebb.

– Most öregnek neveztél?

Széttártam a karom, ő pedig engedelmesen simult az ölésembe. Semmi heveség, semmi vonzalom nem volt ebben. Soha nem éreztem többet iránta, mint testvéri szeretet, és tudtam, hogy ő pontosan ugyanígy van ezzel. Ezért aggódott ennyire.

– Ha a korodat nézzük Milan, Moldomusi Iudex, te Utolsók egyike, akkor már a vénséges is csak tompított jelző.

Teátrálisan felsóhajtottam.

– Ah, ezek a mai fiatalok annyira szemtelenek! Nem tisztelik a kort...

Remegés rezgette a mellkasomat, ahogy Claire belekuncogott az ölésembe. Azt gondoltam, végre sikerült elterelnem a gondolatait, de akkor felemelte a fejét. Mosoly ragyogott az arcán, gyönyörű volt, de smaragdzöld szemében nem láttam életet.

– Mi a...

Mielőtt rákérdezhettem volna, megéreztem, hogy nem vagyunk már egyedül. Claire hófehér aurájába sötétség keveredett, mielőtt az illető felfedte volna a jelenlétét. A lépcső felé néztem, ahol ott állt a démon.

– Rosszkor jöttem? – kérdezte Kellan, az egyik szemöldökét csúfondárosan a magasba emelve.

Bírtam ezt az alakot, még akkor is, ha hajlamos volt kölyöknek nevezni a hátam mögött.

Szorosabban öleltem Claire-t, és ívben hátradöntöttem a testét.

– Mit gondolsz, bébi? Rosszkor jött? – Vidáman megrántottam a szemöldököm, mire kirobbant belőle egy újabb nevetés, újabb ragyogás nélkül. Ez már több volt, mint furcsa.

– Ami azt illeti...

Tréfásan forgattam a szemem, és egyenesbe hoztam az ünneprontót.

– Fedezned kellett volna – korholtam szelíden.

– Fásírtsütés ideje? – vágott vissza kedvesen, majd kibontakozott az ölelésemből, és a démonjához indult.

Kellan a hozzá méltó türelmetlenséggel elé sietett, aztán... Elfordultam, de már későn. A jelenetre akaratlanul is emlékképek villantak fel előttem. Megteltem érzélemmel, ahogy megjelent előttem a kis vörös hajú lány. Egyszer fürdőruhában, amikor nagyon szemét voltam vele, egyszer anyaszült meztelenül, amikor igazán állat módjára viselkedtem.

Aztán az emlékképeket álmok váltották fel. Trixie, ahogy a legnagyobb bosszúságom közepette rám mosolyog – ezt igen gyakran csinálta –, végigsimítom csókolni valóan telt ajkát, de mire a szája sarkához érek, köddé válik. Eltűnik, hiába szólongatom, hiába

fenyegetem, csábítom, nem reagál, de a következő pillanatban egy sötét szoba sarkában látom kuporogni.

– Milan?

Kellan kérdőn, Claire a szokásos bosszantó komolyságával nézett rám.

– Mi van?

– Indulhatunk?

Elhúztam a számat.

– Pontosan hová is?

Kellanhez intéztem a kérdést, mert igazán frusztrált Claire mélabús állapota, még akkor is, ha ügyesen színlelte a boldog hangulatot.

A féldémon azonban ezúttal nem szolgáltat használható információval.

– Fogalmam sincs, mire készül.

Láttam rajta, hogy igazat mond. Kölyök volt még, és Gideon fia, de ettől függetlenül a fél szemem rajta tartottam, hátha anyuci vére fel akar lobbanni benne. Ezért is voltam olyan rettenetesen dühös, amikor a világomban Larion, régi barátom egyetlen fia gyilkossággal vádolta meg, majd halálra ítélte. Ahogy most Claire, akkor én is magamat okoltam az események alakulása miatt.

Kellanben túlbuzgott a szerelem, és mivel ez volt az egyetlen pozitív érzés az életében, védte minden erejével. Ez hol magas szintű ragaszkodásban, hol macsó kakaskodásban nyilvánult meg. Sosem értettem igazán, abban viszont mindig biztos voltam, hogy jó ember. Bár, ha tudomást szerezne róla, hogy ezt mondtam rá, valószínűleg felfüggesztené a jófiúskodást egy iudex kivégzése erejéig.

– Marionett lettél, hm?

Jólesett gúnyolódni. Elűzte a testőröm érzelmekben túltengő képét az agyamból.

Kellan azonban sosem volt vevő a hülyeségeimre. Annak ellenére, hogy már tisztában volt a korommal, továbbra is úgy bánt velem, mint egy gyerekkel. Szerinte megrekedtem az életemnek azon a pontján, amikor Moldomusi Iudexként először kellett döntést hoznom. Olyan döntést, ami fénytelen, fekete tűzként lángolt előttem.

– Elárulok neked egy nagy titkot, fiatal barátom! – Kellan elém lépett, és kissé előredőlt. Démonfekete szeme jókedvűen hunyorogott. – A szerencsésebb férfiak életében egy szerencsés napon megjelenik az a nő, akinek a kedvéért a csuklónkat önként tesszük béklyóba. Ennek a nőnek egyetlen könnycseppjéért gyilkolunk, egyetlen mosolyáért bohócot csinálunk magunkból, és ha arra vágyik, marionetté válunk... egy életre.

Álltam a pillantását, pedig tudtam, hogy remekül szórakozik rajtam.

– Az ég óvjon attól a nőtől!

Sokat sejtető sóhaj hallatszott Claire felől, amire inkább nem reagáltam. Egy pillantást vetettem az alkonyuló égboltra, majd sürgezően fordultam vissza hozzájuk.

– Mindegy, mire készülsz, csak igyekezzünk már! – mondtam Claire -nek. – Idegesít ez az egy helyben toporgás.

Claire megértő pillantása újra felkeltette a gyanúmat.

– Talán terveid vannak estére?

– Nem! – vágtam rá kissé elhamarkodottan. – Nincsenek.

– Remek – felelte önfeledtséget színelve. – Akkor indulhatunk.

Felém nyújtotta a kezét és várakozásteljesen pillantott rám. Ahogy ránéztem, ahogy ott állt előttem, ahogy visszagondoltam a viselkedésére az elmúlt hónapokban, hirtelen rádöbbsentem, hogy ő tudta. Mindvégig tudta, hogy mit csinálok minden éjjel. Honnan tudhatta? Mindig gondoskodtam róla, hogy ne kövessenek, és csendesen

folytassam a nyomozást. Már senki nem hitte, hogy Trixie életben van. Épp ezért senki nem támogatót volna abban, hogy keressem.

Egyedül én tudtam, hogy él. Nem áltattam magam romantikus illúziókkal, de Trixie az én Testőröm volt, mellettem a helye. Más indokra nincs szükségem, hogy felforgassam érte a világokat, ahová eltüntethették előlem. *Éreztem* volna, ha már nem létezik.

Most azonban, ahogy elfogadtam Claire felém nyújtott, törékeny kezét, olyan bizonyosság kerített a hatalmába, mint eddig soha. Bíborhajú testvérkém nagyon is tisztában volt azzal, hogy nem adtam fel a keresést. Miért nem tette szová? Hideg futott végig a hátamon. Ilyet régebben éreztem utoljára, amikor Hannah még élt.

Gondolataim elterelődtek, mert Claire egy gyérül megvilágított utcácskába villantott bennünket. A környéken háromszintes épületek sorakoztak, mint egy lakótelepen vagy mint az egyetemi campusokban. Az egyetlen lüktető pontot az utca túloldalán lévő étteremféleség testesítette meg. Claire belém karolt, és arrafelé vezetett.

Kérdőn néztem Kellanre, aki néhány lépéssel lemaradt mögöttünk.

– Azt mondtam, nem tudom hová megyünk. Azzal viszont tisztában vagyok, mit akar mondani neked.

Sötét szemében szomorúság csillant, mintha az egész helyzet valamiféleképpen megviselte volna. Bólintottam, és engedelmesen továbbbsétáltam. Egyszer csak késztetést éreztem, hogy köddé váljak, de amikor Claire elvezetett a bejárat mellett az étterem hatalmas ablaka felé, a kíváncsiságom felülkerekedett.

– Mire készülsz, Claire?

Körülnéztem, Kellan már nem volt sehol, mégis biztosan tudtam, hogy ott rejtőzik valahol a közelben. Képes volt összeolvadni a sötétséggel, amit kizárólag a démoni vérének köszönhetett. Ahogy Claire felnézett rám, a szeme valahogy megváltozott. Mintha hályog lett

volna rajta – az írisze elhalványult, a pupilláját alig láttam. Az egész kezdett kifehéredni.

A felfedezés hatására még inkább elborított a balsejtelem.

– Mi van a szemeddel?

Sután összefonta a karját a mellkasán, telt ajka keserű mosolyra húzódott.

– Nehéz erről beszélnem. Mielőtt belevágok, azt akarom, hogy tudd, senki nem tehet a történetekről. Vannak dolgok, amik csak úgy megtörténnek: mert mennyire unalmas lenne a világ a rossz dolgok nélkül! Hiszen, ha nincsenek rossz események, nem vagyunk képesek értékelni a jót, nem igaz?

Határozottan idegesített a fecsegése.

– Mi folyik itt?

Azt vártam, hogy a felcsattanásomra Kellan előkerül, és jól fenéken billent, amiért ilyen éles hangnemben beszélek a nőjével, de semmi nem történt. Szinte tapintottam a jelenlétét, mégsem tett semmit, amiből továbbra is nagy horderejű bejelentésre következtem.

– Hol is kezdjem? Emlékszel, amikor nem akartam Benjamin erejét megkötni? Rossz érzésem volt azzal kapcsolatban, hogy megbéklyózzunk egy ilyen hatalmas erőt.

– Emlékszem. Braeden, Kellan és te csináltátok.

Bólintott. Egyre érdekesebbnek találtam a beszélgetés alakulását. Mióta végrehajtották a *Magia vis catenae* erőmegkötő varázslatot, nem is hallottam róla. Hannah halálát követően új Bölcs lett kijelölve. Harmadik Utolsó Bíborhajú testvérünk, Regina az életét áldozta a fiáért, Benjaminért, aki arra született, hogy minden tudás birtokában legyen. Feltettük a porontyot, ezért úgy döntöttünk, hogy megkötjük az erejét, míg elég idő nem lesz ahhoz, hogy uralhassa.

Akkor épp tombolva Trixie-t kerestem valamerre, ezért nem tudtam nekik segíteni ebben a mágiában.

Nyílt az étterem ajtaja, és két nő lépett ki rajta. Az éjszaka számomra kellemesen hűvös volt, de ők fázósan húzták össze magukon a kabátjukat. Összedugták a fejüket, úgy nevetgéltek, és felénk indultak. Közeledtek, és épp szólni akartam nekik, hogy nézzenek már a szemük elé, amikor egyszerűen csak keresztülsétáltak rajtunk.

Elhúztam a számat. Hát persze, álcázó bűbáj.

– Mit keresünk itt, Claire?

Kezdttem elveszíteni a türelmemet. Idegesített, hogy Claire úgy beszélt számomra rejtett eseményekről, mintha nyilvánvalóak lettek volna.

– Még nem tartunk ennél a kérdésnél.

– Rohadtul nem érdekel, hogy szerinted hol tartunk! – csattan-
tam fel már hangosabban. – Bökd ki, hogy mit akarsz, vagy lelépek.
Jobb dolgom is van a hülye játékaidnál.

Megbántottam. Láttam a szemén, ami ugyan csupán elhalványult mása maradt önmagának, de mégis tisztán láttam benne a fájdalmat. Annál inkább dühített, hogy továbbra sem tesznek semmit, sem ő, sem a sötétség démona, hogy leállítsák a bunkóságomat.

– Tudom.

– Mit tudsz?

– Hogy még mindig keresed őt – felelte higgadtan, és megint bólintott. – És jól teszed. Mert életben van, és vár rád, hogy megtaláld.

Ideges csomó alakult ki a gyomromban, mint amikor felhevülten jeges folyadékot iszol.

– Miről beszélsz? Honnan veszed ezt? – Megragadtam a karját, és megráztam. – Ne szórakozz ezzel, Claire! Nagyon nem vicces, de rohadtul fel tudsz bosszantani vele. Azonnal...

Kellan végre aktivizálta magát. Láthatatlan kötelek csapódtak keresztül rajtam, és hátrarántották a csuklómat. Claire hátrált egy lépést, arcán nem rémület, még csak nem is harag tükröződött, hanem inkább megbánás, amit nem igazán értettem.

– Engedd el!

Kellan nem reagált. Tisztában voltam vele, hogy idáig is csak Claire kérésére nem nyúlt hozzám.

– Így marad, míg el nem mondd neki – jelentette ki a féldémon.

Próbáltam lefagyasztani magamról a köteleit, de valami különleges mágiával itatta át őket, amit nem ismertem. Azért ez több volt, mint furcsa.

– Kellan!

– Életben van, nem igaz? Az összes végtagja a helyén maradt, hm?

Claire hirtelen nagyon elveszettnek látszott. Esdeklő pillantása azonban csak még komorabbá tette Kellant. Mi az isten folyik itt?

– Kérlek... Ő nem tudja...

– Én sem tudom! Félinformációkkal táplálsz – emelte fel a hangját a féldémon. Mi lett a „marionett”-szöveggel? Nem értettem semmit. Kellan mélyet sóhajtott, és valószínűleg százig számolt magában, mielőtt újra megszólalt. – Nem fogom bántani, te is tudod, de akkor is nyugton marad, amíg végighallgat téged!

– Az ördögbe! – szitkozódott Claire, majd bocsánatkérően fordult hozzám. Azt hittem, megint jön a szabadkozás, amiért engem itt lelassoztak, de tévedtem. – A Bölcs ereje háromfelé osztódott azok között, akik a megkötés varázslatát végrehajtották. Braeden összekapcsolódott a természettel. Előre látja a cunamikát, földrengéseket, hurrikánokat, de meg tudja jósolni a tömegközlekedési baleseteket, repülőgép-szerencsétlenségeket is.

Döbbenet pislogtam.

Mindenre számítottam, de erre nem. Braeden a Black Mermaid-sek, vagyis a kitzasztott sellők Családfője volt, akit megbízta Kellan védelmével, míg az átok legyengítette. Később ő segített Benjamin erejét megkötni, amivel a kis Bölcs felhőtlen gyerekkorát akartuk biztosítani, de azóta nem hallottam felőle. A fickó nem volt túlságosan nagy partiarc.

Nem igazán tudtam, hogy mit reagáljak erre. Úgy tűnt, Claire is ezen a véleményen lehet, mert kis szünetet követően folytatta.

– Kellan eddig még nem látott semmit. Rajta nem jött elő ez az egész bölcselkedés. Csak Braedenen és rajtam...

– De nem tudjuk, melyik teljesedik be valójában – toldotta hozzá Kellan kelleetlenül. – Az erő háromfelé osztása nem szerencsés. Valószínűleg a démoni részem lefogja ezt a képességet.

Egymás szavába vágva próbálták megértetni velem a felfoghatatlant.

– Ráadásul mi nem úgy látunk dolgokat, mint Hannah. Ő látta a lehetséges verziókat, és látta a véglegeset is, ami valójában meg fog történni, akkor is, ha a fejed tetejére állsz.

Próbáltam megemésztetni a hallottakat, de éreztem, hogy nem teljes a kép. Claire-t figyeltem. A sápadtsága, a kétségbeesett viselkedése azt sejtette, nem mondtak még el mindent.

– Te mit látsz?

Claire szája megrándult.

– Amikor túl sok szörnyűség jelenik meg előtted, az lassacskán elfedi a valóságot – mutatott a szemére.

A béklyóim hirtelen semmivé váltak. Kellan ezek szerint úgy ítélte, hogy már nem vagyok közveszélyes állapotban. Tévedett. A legszívesebben megfojtottam volna ezt a boszorkányt!

– Mi a fene ütött beléd, hogy csak most szólsz?

Bocsánatkérőn megvonta a vállát.

– Most sem akartam. Ez nem a te kereszted, neked megvan a magadé.

Gondolatban a falba vertem a fejem. Hát ezért volt annyira különös a viselkedése az utóbbi időben. A tudás változtatta meg. Atyaég! Vajon mennyit láthat? Mennyit tudhat a múltamról?

– A múlt történései rejtve vannak előttem.

Megrökönyödve néztem rá.

– Ezt fejezd be! Tisztára, mintha olvasnál a gondolataimban.

A mindentudó mosoly igazán irritáló volt az arcán.

– Hannah esetében tökéletesen működött ez a képesség, de így megosztva csak a töredékét tudhatjuk a magunkénak.

– Ugyan már, Claire! – Már nem is akartam visszafogni magam.

– Ez nem egy rohadt áldás! Ez katasztrófa, nem érted? Nézd meg a szemed. Látsz egyáltalán?

Bosszankodva elhúzta a száját.

– Persze hogy látok.

– Homályosan – szólalt meg Mr. Sötétség, amivel kiértemelt egy szúrós pillantást álmai nőjétől.

Kezdtem besokallni. Először Regina, aztán Moldomus, Trixie, most meg ez. Nem játszhattunk volna olyat, hogy egy hétig kivételesen nem történik semmi?

– Nem tudtam – mormoltam magam elé.

Valóban fogalmam sem volt erről. Mi a francért nem gyártják a varázsigéket felcímkézett dobozokban, mellékhatásokkal együtt listázva? A posztomnál fogva ismernem kellene a hasonló eseteket, terápiával együtt.

Claire együttérzése olaj volt lángoló büntudatomra.

– Nem tudhattad. Moldomus Iudex sem mindenható. Hatrednek sem volt oka beavatni. Vannak olyan események, amiknek nem látom a miértjét, csak azt, hogy meg kell történniük.

Ez a mondata gyökeret vert a fejembe. Odaléptem elé, és belenéztem a szemébe.

– Miért vagyunk most itt, Claire? Mit láttál bekövetkezni?

Rémület suhant át az arcán.

– Nem számít, mit láttam.

– Már hogyanne számítana...

– Nem. Igaza van. – Kellan kivételesen komolynak tűnt, ezért felfüggesztettem a *nagytestvér* előadásomat. – Valamilyen szinten természetesen számít, hogy mit tartalmaz a látomás, de nem olyan mértékben, mint Hannah-nál.

Claire megint átvette a szót. Abban sem voltam biztos, hogy tudatosan csinálják...

– A Bölcsnél ez könnyű volt. Nem volt szüksége igazán a látásra, mivel ő pontosan tudta, mikor hová kell lépnie. A belső világában minden megtörtént, olyan tempóban, ahogy ő szeretne volna. Nálam nem így van. Nem feltétlenül.

– Hogy érted?

– Amit én látok, azon lehet változtatni. Én csak egyet látok a lehetségesek közül.

Hosszúra nyúlt a csend. Elemeztem magamban a hallottakat, összevettem a korábbi történésekkel, és egy dologra tudtam következtetni a mostani helyzetből. Valamit látott. Valamit, amit idáig nem, és akármilyen is volt az, halálra rémítette. Talán nem halálra, de ahhoz épp eléggé, hogy úgy döntsön, engem is beavat.

Várákazon néztem rá, ő viszont Kellan pillantását kereste. Nem szerettem ezeket a néma párbeszédeteket. Trixie-nél abban a pillanatban, ahogy találkoztunk, felhúztam egy falat az elmémben. Soha nem engedtem be a fejembe, még a legnagyobb vészhelyzet közepette sem. Persze haragudott érte. Tulajdonképpen mindig haragudott.

Claire az étterem ajtaja felé kapta a fejét, mielőtt az kinyílt volna. Valamiért követtem a tekintetét, figyeltem, amit ő, hátha könnyebben megértem az eseményeket.

– Miatta jöttünk – suttogetta Claire.

Egy lány. Első ránézésre semmi különös nem vettem észre rajta. Magas volt, úgy százhetven centi lehetett, a haja sötétbarna, csaknem olyan fekete, mint Claire-é. Ruganyos léptei, karcsú alakja a legtöbb férfinak tetszett volna, de engem ez a lány éppúgy hidegen hagyott, mint bárki más.

Az étterem ajtaja ismét kinyílt, és egy filigrán szőke rohant ki a barna után.

– Kendare! Ezt itt felejtetted – nyújtott át neki egy boszorkány formájú marcipánfigurát, ami valószínűleg tortáról lett leszedve.

Nagyon elmés, gondoltam rosszmájúan.

Meg akartam kérdezni Claire-t, hogy meddig akar még láthatatlanul kukkolni egyetemistákat, amikor rájöttem, hogy a szőkét valahonnan ismerem.

– Őt ismerem – mormoltam félhangosan.

Claire csendre intett, és legnagyobb megdöbbenésemre a barna, Kendare felénk kapta a fejét, mintha meghallott volna. Ami már csak azért is lehetetlen volt, mert a láthatatlanság pajzsán csak egy Tisztavérű képes valamilyen módon áthatolni. Mindenesetre a helyzet kezdett egyre érdekesebb lenni.

– Menj csak, Faith! – búcsúzott Kendare, ha jól számoltam, harmadjára. A szöszí mintha az oldalához nőtt volna – ezt az érzést ismertem. – Minden oké lesz. Nagylány vagyok már.

– Tudom én azt. Tizenkilenc éves öreglány lettél – mosolygott a Faith nevezetű, és végre elengedte a másikat. – Csörögi, ha odaértél!

– Aham, oké, csak előbb felhívom anyámat.

Követtük a lányt, mintha éjjeli árnyak lettünk volna. Akár még mókás is lehetett volna, ha közben Claire nem botlik meg kétszer a tökéletesen sima aszfalton. Kendare mindkétszer megtorpant, és hátranézett. Nagyon ígéretesnek látszott, de talán túl ideges fajtának. A kezét folyton a táskája közelében tartotta, biztos voltam benne, hogy gázsprayt rejteget.

Claire egyszer csak megtorpant az utca közepén. Karját a mellkasán keresztbe fonva Kellan felé fordította a fejét.

– Menj, kérlek! Hátha mégsem sikerül neki.

Kellan bólintott, homlokon csókolta Claire-t, és eltűnt a sötét-ségben.

– Még ne kérdezz semmit! Csak figyelj! – szólt hozzám egy percnyi csendet követően.

Bosszúsan zsebre vágtam a kezem.

– Mondtam, hogy ezt fejezd be!

Claire telt ajkán halvány mosoly jelezte, hogy viccesnek találja a helyzetet. Máskor évődött volna velem, tréfás megjegyzésekkel üzte volna a komor hangulatot, amit sosem tudott hosszú ideig elviselni. Most azonban a mosoly ugyanolyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent. Múló szalmaláng volt csupán, ami számomra azt jelezte, hogy valami nagy horderejű dolgot láthatok hamarosan.

Ketten voltak. Közrefogták a lányt, mielőtt az észrevehette volna őket. A segítségére akartam sietni, nem akartam, hogy baja essen.

Tudni akartam, hogy csinálja, hogy hall minket a láthatatlanságban! Claire azonban nem engedett oda. Belém karolva jelezte, hogy maradjak a helyemen.

Hogy biztosra menjen, a helyünket is megváltoztatta. Az utcáról a legközelebbi egyszintes ház tetejére villantott minket, csak egy ködfelhő maradt utánunk a járdán. Felkavaró érzés volt látni, hogy a lány néhány méterrel arrébb hirtelen megáll, elindul visszafelé, majd megtorpan azon a ponton, ahol egy pillanattal korábban még én álltam, és felemeli a kezét, mintha meg akarná érinteni a villantásunk maradványát, a ködréteget.

– Van itt valaki?

Horrorfilmbe illő kérdés egy sötét utcán magányosan sétáló libától. Mégis feszültség kerített a hatalmába. Claire bizonyára tudta, hogy Kendare visszafordul majd, ezért villantott minket a tetőre.

A két alak, akik a lányt követték, ezt a pillanatot választották, hogy rárontsanak.

– Ide a tárcádat!

– Tedd a kezed a hátad mögé, és akkor nem kell használnunk ezt!

Kétféle parancsnak engedelmeskedni halálra rémülten szinte lehetetlen. Mindenesetre a lány a józan eszére hallgatott, és annak engedelmeskedett, aki a fegyvert lóbálta.

– Kik vagytok? Mit akartok?

– Pofa be!

A fegyveres állt némán, míg a másik átnézte Kendare zsebeit, a táskája tartalmát a földre borította, és ami megtetszett neki a szerkesztését guruló halomból, azt zsebre vágta.

Összerezzenem, amikor Claire rátette a kezét az alkaromra.

– Most figyelj! – suttogetta olyan halkan, hogy alig hallottam.

Más esetben talán kicsúfolom a fölösleges figyelmeztetés miatt, de a torkom elszorult az izgatottságtól, a légzésem felgyorsulva követte a szívverésem ütemét. Ha akartam volna, sem tudok másfelé nézni, kizárólag a lábam előtt zajló események érdekeltek. Hipnotizáltan meredtem a szerencsétlen lányra, és már szinte vártam, hogy Kellan – rejtőzzön bármerre is – segítsen rajta.

Nem segített. A környék összes árnya mozdulatlanul figyelte, ahogy a lány megelégteli a holmija piszkálását, és felpattan a földről, ahová letérdeltették.

– Ne, azt hagyd békén! – sikoltott az éjszakában.

A támadók fekete símaskot viseltek, és a testfelépítésük alapján sportolók lehettek. Bátor dolog álarcban támadni egy védtelen nőre, gondoltam éppen. Kendare végül bemosott egyet a mocsoknak, aztán a következő pillanatban már jajongva fogta a bütykeit. Megütni valakinek az orrcsontját csak a filmekben fájdalommentes.

– Te jó isten! Intézd már el! – kiáltotta meglepetten a fegyveres barom, miközben az orrát próbálta elérni a maszkján keresztül. – Rohadt ribanc! Azt hiszem, eltörte az orrom.

A fegyvertelen alak nem teketóriázott. A lányhoz lépett és akkorát kevert le neki, hogy Kendare megperdült a levegőben, mielőtt nagyot puffanva a földre esett. A fickó mellé lépett, és nagy lendülettel belerúgott az oldalába.

Kendare öklendezve fordult magzati pózba. Nem értettem, mire várunk még.

– Nem tudom, meddig kell még itt dekkolnunk, Claire, de nem engedem, hogy még egyszer megüssék! – figyelmeztettem, de mielőtt választ csikarhattam volna ki belőle, vörös fény gyúlt az utca közepén.

Elakadt a lélegzetem. Egy lépést tettem előre, de kevésnek éreztem, ezért levillantottam magam az utcára. Kendare a hátán feküdt, de már feltámaszkodott a könyökére. Sötét hajának és szürke szemének nyoma sem volt. A haja, mintha nap süttött volna rá, bíbor-színben omlott a vállára, az íriszében vörös lángok lobogtak.

Érthetetlen boldogság kerített a hatalmába. Bár itt volt nekem Claire bármikor, ha szükségem volt rá, vagy ha nem, akkor is, mégis hiányzott, hogy legyen még valaki. Hiányzott Regina.

Erre most itt van ez a semmiből jött lány, és spontán varázsol. Nem is akárhogyan! Bíborhajú módra!

– Menten eldobom az agyam!

A szavaimat talán nem, de a hangomat meghallotta, mert mint aki révületből tér magához, hatalmasat kiáltott a két döbbsen ficsóra. Szájából kékes füst tört, elő és a támadói felé gomolygott. A két nyomorult próbálta elhessegetni, de a füst töménynek, levakarhatatlannak látszott. Fantasztikus látványt nyújtottak, ahogy fuldokolva belelegezték a vöröslő örvény közepében álló lány sötét-kék páráját.

Claire megjelent mellettem, csodaszép arcán hátborzongató mosoly ült.

– Érte jöttünk ide – jelentette ki magától értetődően. – Ő fog neked segíteni.

– Segíteni? Miben?

– Ez a lány lesz az iránytűd Trixie-hez.